

Arrest

nr. 40 753 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LINCAUTAN, en van attaché B. BETTTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 augustus 2008 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 15 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 13 587 van 2 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 15 januari 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2009.

1.4. Op 18 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Iraaks staatsburger, Yezidi van origine, en afkomstig uit Bapir in de Provincie Mosul, Centraal-Irak, vroeg in België een eerste keer het statuut van vluchteling aan op 18 augustus 2005. Op 15 april 2008 nam het CGVS inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het ongeloofwaardige karakter van uw afkomst uit Bapir in Centraal-Irak. U diende vervolgens op 29 april 2008 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die u in haar daaropvolgende arrest (dd. 02/07/2008) zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming weigerde.

Op 15 januari 2009 diende u vervolgens een tweede asielaanvraag in waarbij u zich beroept op dezelfde feiten als deze van uw eerste asielaanvraag, met als nieuwe elementen een dreigbrief die u via uw broer in Irak ontvangen had, een attest van woonst van uw “mukthar” en een attest dat u deel uitmaakt van de Yezidi-gemeenschap. U legde ook een reeks krantenartikels neer die de situatie beschrijft van de Yezidi's in wat u omschrijft als Zuid-Irak.

B. Motivering

Met betrekking tot uw eerste asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat deze door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15 april 2008 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het ongeloofwaardige karakter van uw voorgehouden afkomst uit Bapir, in de provincie Mosul, in Centraal-Irak en daarmee samenhangend de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich op die plaats afspeelden. U diende vervolgens op 29 april 2008 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die op 2 juli 2008 de weigeringsbeslissing van het CGVS volgde.

In het kader van uw tweede asielaanvraag baseert u zich op dezelfde feiten als deze die u heeft ingeroepen bij uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 2) en brengt u als nieuwe elementen een aantal documenten aan waaronder een attest van woonst dat u in Bapir in de “Mudjamat Risala” woonde (administratief dossier, groene map, stuk 3), een brief van het hoofd van de Yezidi-gemeenschap dat u wel degelijk Yezidi bent met het bijhorende adres (administratief dossier, groene map, stuk 4) als ook een dreigbrief van “Jaish Al- Murabetein” (administratief dossier, groene map, stuk 5). U legde ook uw Iraakse identiteitskaart (administratief dossier, groene map, stuk 1) en uw Iraaks nationaliteitsbewijs (administratief dossier, groene map, stuk 2) neer die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag had neergelegd (CGVS, p. 3).

Met betrekking tot de tijdens uw tweede asielaanvraag neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs dient te worden opgemerkt dat deze tijdens uw eerste asielaanvraag door de Federale Politie gekenmerkt werden als namaak. Een kopie van de desbetreffende documenten alsook een kopie van de verslagen van de Federale Politie worden in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd (blauwe map, stukken 1 tot en met 4). Dat u tijdens uw tweede asielaanvraag deze documenten nogmaals voorlegt toont aan dat u volhardt in de eerder vastgestelde fraude. Dat u bovendien stukken neerlegt uitgegeven op dezelfde naam die figureert op de vervalste identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, laat dan ook ernstige twijfels ontstaan over het authentieke karakter van deze documenten. Daarenboven, aangezien u het door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten het CGVS onmogelijk maakt uw ware identiteit vast te stellen kan er ook niet gesteld worden dat u werkelijk de persoon zou zijn die in de verschillende attesten (attest van woonst, attest van Sheik Baba, dreigbrief) vernoemd wordt.

Het louter voorleggen van deze documenten volstaat niet om een ander licht te werpen op de appreciatie van uw eerste asielaanvraag waarbij uw afkomst uit Bapir in Centraal-Irak als ongeloofwaardig werd bestempeld en bevestigd werd door de RVV.

In het licht van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag omtrent uw beweerde verblijf in Bapir, in Mosul, Centraal-Irak, moet worden gesteld dat de documenten die u voorlegt, niet kunnen aantonen dat u toch in Centraal-Irak zou hebben gewoond. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag de appreciatie van uw

eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Een kopie van de beslissing van uw eerste asielaanvraag werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van uw tweede asielaanvraag (administratief dossier, blauwe map, stuk 5).

Gelet op het voorgaande kan er bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (attest van woonst, attest Yezidi-gemeenschap, dreigbrief) zijn niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet kunnen wijzigen. De redenen daarvoor werden hogerop uiteengezet.

Met betrekking tot de krantenartikels over de situatie van de Yezidi's in Centraal-Irak dient nog te worden opgemerkt dat deze artikels betrekking hebben op de situatie van de Yezidi's in Centraal-Irak. Gezien uw niet geloofwaardige afkomst en verblijf in Centraal-Irak zijn ze derhalve niet op u van toepassing. De attesten van de door u gevolgde opleidingen in België tonen enkel uw opleidingen hier in België aan en vallen dus buiten het bestek van uw asielaanvraag.

De door u neergelegde afspraakbevestiging met het Stuivenberg-ziekenhuis is louter een afspraakbevestiging zonder dat er enige conclusie aan verbonden is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan onmogelijk akkoord te kunnen gaan met de motivering van de Commissaris-generaal, met name dat het asielmotief geen binding kent met de bepalingen van het Verdrag van Genève. Verzoeker stelt dat hij nieuwe documenten heeft voorgelegd waaruit zijn vrees voor vervolging omwille van zijn behoren tot de Yezidi gemeenschap en het gebrek aan bescherming door de Iraakse overheden blijkt, en dat deze documenten zonder twijfel als 'nieuwe elementen' dienen beschouwd te worden, op basis waarvan hij alsnog om de toekenning van de vluchtelingenstatus verzoekt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, meent verzoeker dat de Commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door verzoekers asielaanvraag niet verder te onderzoeken, louter omwille van zijn valse identiteitskaart terwijl hij in beide asielaanvragen heeft getracht uit te leggen dat hij als Yezidi tot een etnische minderheid behoort in Irak, de moslimbevolking hem als minderwaardig beschouwt en hij met de dood wordt bedreigd.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij wel degelijk afkomstig is uit Centraal-Irak en hij bij terugkeer naar Irak dan ook een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) hij door het opnieuw voorleggen van zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, die reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werden neergelegd en door de Federale Politie als namaak gekenmerkt werden, volhardt in de eerder vastgestelde fraude, (ii) door het neerleggen van documenten (attest van woonst, attest van Sheik Baba, dreigbrief) waarop dezelfde naam als die op de vervalste identiteitskaart

en nationaliteitsbewijs vermeld staat, ernstige twijfels ontstaan over het authentieke karakter van deze stukken, (iii) er niet kan gesteld worden dat verzoeker werkelijk de persoon is die vermeld wordt op de verschillende attesten, gelet op het feit dat hij het door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten, de Commissaris-generaal onmogelijk heeft gemaakt zijn ware identiteit vast te stellen, (iv) de nieuw voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze zijn afkomst uit Centraal-Irak kunnen aantonen en de appreciatie van zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen, (v) de krantenartikels over de situatie van Yezidi's in Centraal-Irak niet op verzoeker van toepassing zijn gezien zijn ongeloofwaardige afkomst en verblijf in Centraal-Irak, (vi) de attesten van de door hem gevolgde opleidingen in België enkel zijn opleidingen hier in België aantonen en derhalve buiten het bestek van zijn asielvraag vallen, en (vii) de afspraakbevestiging met het Stuivenberg ziekenhuis een loutere afspraakbevestiging betreft zonder dat er enige conclusie aan verbonden is.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunt op de vrees voor vervolging vanwege terroristen, die hem vroegen gif te smokkelen naar de Koerdische regio en zijn ouders vermoordden nadat hij de politie gewaarschuwd had. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vermeende afkomst uit Mosul en derhalve ook niet aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. In beroep tegen deze beslissing werd verzoeker bij arrest nr. 13 587 van 2 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd gelet op het feit dat (i) hij een vervalste identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neerlegde, (ii) hij incoherente en vage verklaringen aflegde inzake de in omloop zijnde munten en geldbriefjes, de dorpen of steden in de nabijheid van Babir, de route van Babir naar Mosul, de route naar de dam naar Mosul, de dorpen in de buurt van de dam van Mosul, de soorten vis waarop hij viste, de afstand tussen de dam en stad Mosul, de machthebbers in Babir na de val van het regime van Saddam Hussein en of er al dan niet legerbases in de omgeving van Babir gelegen zijn, (iii) hierdoor geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Babir, Mosul en derhalve evenmin aan de problemen die hij in Mosul zou hebben ondervonden. Thans probeert verzoeker zijn vervolging alsnog te bewijzen door in zijn tweede asielaanvraag dezelfde documenten neer te leggen die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag aanbood, met name een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, aangevuld met een dreigbrief, een attest van woonst, een attest van de Yezidi gemeenschap, krantenartikels, opleidingsattesten en een afspraakbevestiging van het ziekenhuis. De Raad dient vast te stellen dat de documenten die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, thans niet meer opnieuw kunnen beoordeeld worden aangezien de Raad in zijn arrest nr. 13 587 van 2 juli 2008 reeds geconcludeerd heeft dat uit de informatie van het administratief dossier (rapport Federale Politie) blijkt dat beide identiteitsdocumenten vervalsingen betreffen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen en stukken.

2.7. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen komt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat verzoekers nieuw voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de in verzoekers eerste asielaanvraag gedane appreciatie kunnen wijzigen omdat door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten verzoeker het, het CGVS onmogelijk maakt zijn ware identiteit vast te stellen zodat er ook niet gesteld kan worden dat verzoeker werkelijk de persoon zou zijn die in de verschillende attesten (attest van woonst, attest van Sheik Baba, dreigbrief) vernoemd wordt. Verzoekers betoog dat hij een "nieuw gegeven" heeft ingediend die zijn vrees wel zou kunnen aantonen, met name wegens het behoren tot de Yezidi gemeenschap en het gebrek aan bescherming door de Iraakse autoriteiten, is een betoog naast de kwestie en wijzigt niets aan de pertinente vaststelling dat verzoeker zijn identiteit en zijn afkomst uit Centraal-Irak niet aantoon, gelet op zijn valse documenten en zijn gebrek aan kennis over Mosul (Babir) zoals vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden in zijn verzoekschrift dat zijn vrees gebaseerd is op de ernstige schending van de mensenrechten in Irak en

dat de politieke, religieuze en culturele repressie de laatste jaren nog steeds niet afgenomen is, vermits hij zijn afkomst uit Centraal-Irak, inzonderheid Mosul, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker ook stelt dat hij als Yezidi tot een etnische minderheid behoort in Irak en dat hij door de moslimbevolking als minderwaardig wordt beschouwd en met de dood wordt bedreigd, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde etnische minderheid er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een bepaalde etnische minderheid, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat in casu niet het geval is.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Elke aanvraag voor internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst, zoals beschreven in krantenartikels en rapporten van mensenrechtenorganisaties. Verzoekers verwijzing naar de vervolging van Yezidi's als etnische minderheidsgroep en de onveilige en onstabiele situatie in Irak, is onvoldoende aangezien hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396).

Gelet op het feit dat verzoeker omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet aannemelijk gemaakt heeft afkomstig te zijn uit Mosul, Irak, kan hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Immers, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is.

2.10. Dat de Commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden door enkel gebruik te hebben gemaakt van de stukken van het administratief dossier van verzoekers eerste asielaanvraag en de nieuwe bewijsstukken niet te hebben onderzocht, is niet ernstig vermits uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de *"nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag de appreciatie van uw eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen"* zodat deze gegeven wel degelijk in overweging werden genomen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker zijn afkomst niet aantoonde en derhalve zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Irak niet aannemelijk heeft gemaakt. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS